

καί 'στών 'Αγγελοπούλαρο, πούχει μιά γλώσσα μέλι,
'πίσω κι' έμπρός κατάρμαροι 'φτερουγίζαν άγγελιοί.

Φ.— Κυριακή 'ξήμερωσε... πατριωτών θυσίας,
καί μέσ' σ'της 'Εκκλησίας
μπαίνουν καί βγαίνουν έλλογοίς,
πλήθος λαού κυρίου,
καί μινεται πρό τ'ης σιγής
τού θυσιαστηρίου.

Τ'ης Κυριακής ήμέρα καί πανηγύρις τερπνή!...
ψηφοφόροι μπαينوδγκίνου,
κι' ως θημιακμ πηγαίνουν
'σ'τάς εικόνας τ'ων άγιών τ'ων τσιγγάνοι οί καπνοί.

Νά! τ'ων ψήρων ό λαός,
καί μυρίζει πές κός
μ' άποτσιγγαρο καί γόπες...
ζύσου, γέρο, πού μέσ' τόπες.

Η.— 'Όποιο νίκη πάνδημος! τί χαλκίμος Κυρίου!...
βλέπεις τό σπ'ητι τό γνωστό τ'ης τριτης Σεπτεμβρίου;
Βλέπεις τό σπ'ητι, Φυσουλή,
κι' έκείνο τό μπαλκόνι,
πού κάθε τόσο μέσ' μιλεί
κι' άπίστους κεραυνώνει;

'Ένας γέρος είναι μέσα καί τό λέει καί τό λέει
καί μοιρολογεί καί κλαίει.

'Ένας γέρος είναι μέσα, φύλαξ τ'ων θεσμών καί δράκος,
πού μαζεύει τό καθένα του Συντάγματός μας κόκκος.

'Ένας γέρος είναι μέσα, δυνατός 'στούς δυνατούς,
ένος γέρος είναι μέσα κι' έχει τώρα πυρετούς,
κι' οί γατροί τ'ον τριγυρίζουν
καί κινών τ'ον ποτίζουν.

καί μέσ' λέν: ό γέρος τόπες με μαράζι καί καύμο
τ'ης κυριλάς τού φαρμάκι, πού καθίζει 'στό λιμά.

Φ.— Βλέπεις τό μεγάλο σπ'ητι,
πού Συντάγματος κηρύττει;
'Ένας γέρος είναι μέσα, Περικλέτο φαρμακό,
ξαπλωμένος σέ σκάνιχα καί μεγάλη πατερά,
κι' ό Κωστής ό μαυρισμένος τ'ον κυττάζει θλιθερά.

Τώρα 'μπρός 'στό σπ'ητι σ'άσου,
τώρα τέντωσε ταυτά σου
για ν'ακούσωμε τί λένε,
Περικλέτο βουρλισμένε.

**Ό παπούζλης όμιλεί
μέ παράπονο πολύ.**

Βρέ κακέ μου, βρέ καλέ μου,
Κώστα μ' 'Αγγελόπουλέ μου,
γιατί στέκεσαι 'μπροστά μου
μέ ταυτά κατ'εσκαμένα;
όγώ μ' έλα τ'ά σουλά σου
εξεστ'άθωσα για σένα.

Πώς κατήνησε, χρυσό μου... πώς σ' έμαύρισαν σκληρά;
δός μου 'πίσω τ'ά σκάνιχα, δός μου καί τ'ά πατερά,
δέν επιάσανε καί τώρα σάν την έλλη τ'η φορά.

Δέν σ' εούστησα με γλίκα
καί με ζ'ηλο 'στό Κορδονί;
για χατίρι σου δέν 'έγικα
θαδ φοραξί εις τό μπαλκόνι.

Καί τό Σάββατο τό βράδυ μ' έλο μου τ'ον πυρετό
μήπως πάλι δέν έβ'ηκα καί δέν είπα τό καί τό;
Δέν σ' έσέκαπσε, Κωστή, τού σεπτού πατερός ή σκέπη,
καί με λόγια μου τρανκ
δέν σ' εούστησε ζανκ

για δραστηρίο παιδί καί για νέον όποις πρέπει:

Μη τ'ά πλήρη τ'ης Κορδονίς χάριν τού δέν τάσεισα;
'στην αρχή σάν Σηλιξ' μιλούσα καί τ'ά ξερομάσπασα,
μέ κατόπι, άγγελέ μου, δέν έφώναξα προθύμως
πού τ'ων 'Αθηνών ό Δ'ημος
'στά δικά σου χερσά μου
θα προκόψη σ' ένα χρόνω;

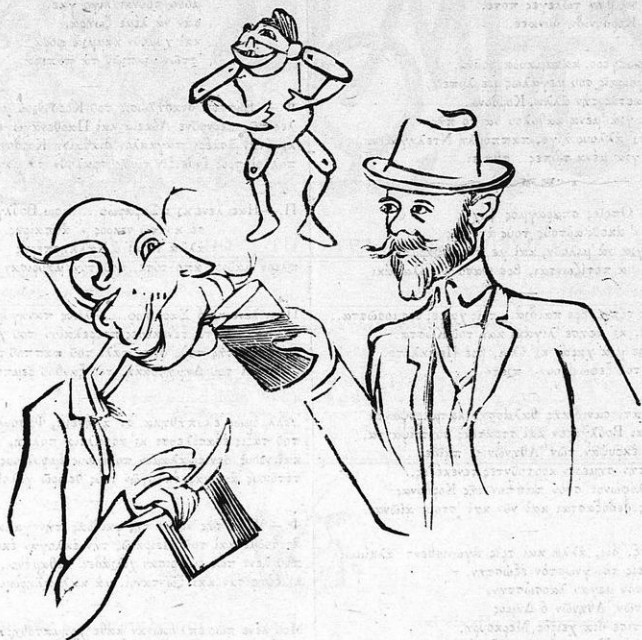
Από φοραξί για σέ δέν τόπα, καί τό Σάββατο τό βράδυ
δέν άνεφερα κι' έκείνον τ'ον αρχαίο Μιλτιάδη,
καί σέ τάρους Μακρ'άθωνο
Ξεριζαν όσα προγόνο;

Με τούς τρεις εκίνους λόγους δέν έσκιότησαν κι' οί λήθοι:
τόπ' ό γέρος, τόπ' ό γέρος, δέν έφώναζαν τ'ά πλήθη;
τόπ' ό γέρος, δέν φωνάζουν κι' έως τώρ' από παντού;
Κώστα μου, τί νά τού κάνω... λήθος καί γαργαλις όλντο!

Μη μου κλαίς, χρυσό μου, τόπα,
τρείς φοραξί για σένα τόπα,
μέ τού κάκου, μέ τού κάκου...
τώρα τενεκέδες έκου,
κι' από τούτους όπου τ'ρας
όπως τούς μισούς κι' έμένα
του προστάτου σου πατερός,
όπου τόπες τρεις για σένα.

Τί κκαέ, Κωστή, κι' έκείνο!...
μάγω θερμή μέσα 'στ' έλλα,
κι' έλα όδσε μου κιννο,
έλλα π'ε καί σύ μέσ' σταλα,
για νά λέν αυτοί κι' έκείνοι:
τό πιπίνι τό πιπίνι
τό πικαρό πού πίνε πίνε.

Μη σκάνης, Άραπακι μου, για την κυριλά αυτή,
κι' αν Δ'ημάρχο δέν σ' έβ'ηκα, μέ σ' έγω βουλευτή.
Ευλάλιος άηδονίσε μ' έμας τ'ας άηδόνες,
τ'ης μπόρας δέν τ'ης σκαζόντα γεροθλακασίνιο,
κι' αν εξ αρχής δέν σουβλά τ'ην βούλα τ'ης Κορδονίς,
μέ σ' έλα τ'ά παιγνίδια μου κρατό καί πιστήν.

Ὁρεδοῦάρ, ἀγάπη μου,
ὄρεδοῦάρ, ἀγάπη μου,
καὶ φίλτατε καὶ ἡμέτερε... τραβῶ στὴν Κηφισιά,
κι' ἔλα 'στὸς τενεκέδες μὲς νὰ γίνῃ μοιρασιά.

**Τάδε λέγει στοναχῶν
ἀήμαρχος ἐπιλαχῶν.**

Πουλῆκι ξένο,
κυννηγῆμένο
καὶ μαυρισμένο,
ποῦ νὰ κρυφτοῦ;

Πῶς ὑποφέρω!
μὲς τῶπες, γέρο,
καὶ σὲ συγχάριω
θερμὰ γι' αὐτό.

Μαυρίλας σκόνης,
Μερκούρ' εἰκόνης,
ὡς κι' ἡ κοκκίνες,
πέρνουν φωτιά.

Γιὰ μὲ φυσούκις,
γιὰ μὲ τσαμπούκις,
γιὰ μὲ κουδούκις
χαλοῦν ταῦτις.

Πούσι, γέρο Κοροδοιδη:
ποῦ καθρόνι, ποῦ σανίδι;

Μὲ τὰς τρεῖς σου τὰς συστάσεις μὲ τὴν σκάρωσες ὄρατις,
κι' εἶχ' ἀνοίξει καὶ σαλόνι κάτω στὴν Καπνικαρέα,
καὶ ἀτυπούσα σὺν Μερκούρη
μὲ ρητορικό τσιχοῦρι.

Ὅσαν Ἀραβ' τῶν ἐρημῶν
τριγυρῶς ὁ πολυτλήμων.
Κόσμος μαύρος... ὠϊμένκι!

